

VEČER DOGORI...

ANTON VODNIK.

Večer je brez daljav,
tako si blizu.

Od tesnobe
krog ene same luči
so se misli zbrale.

Kako nekoč so v tvojem srcu
moje žalosti jokale...

Kako je moja rana ozka — oh!

Večer dogori
in vrtovi so prazni.

Svetleje, svetleje
bridkost gori...

USPAVANKA.

ANTON VODNIK.

Pred tvojim spanjem
stojijo ciprese.

Jutro ob tvojem zglavju
in zarja večerna
ob tvojih nogah.

In prožijo zvezde
nad tvojo dušo

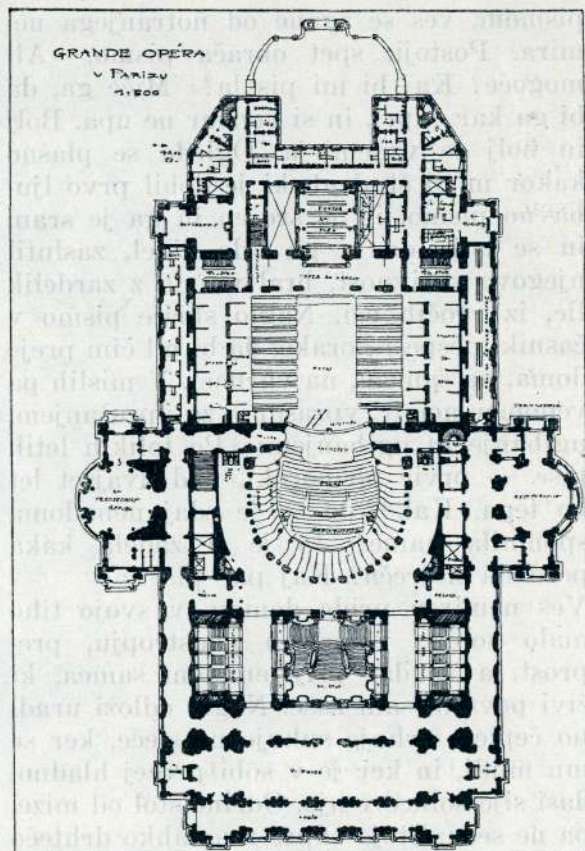
in daven smehlja
nad tvoje ustnice...

Nikar ne jokaj!

JESEN.

KSAVER MEŠKO.

Mirna jesen. Pač gori dan za dnevom na nebu solnce; toda njegov plamen je umirjen, kakor da je preobilno mlado moč izžarelo v poletnih mesecih in se sedaj smehlja na zemljo v pokojni, blagi odpovedi. Mirna je tudi zemlja, od obilnosti sadu, ki ga je rodila in ga pravkar zadnjega oddaja človeštvu, vsa utrujena: materinstvo utruja. Polja so živa. Kmetje pospravljajo zadnje pridelke. A tudi pri delu je vse bolj mirno, bolj umerjeno nego poleti. Ni glasnega smeha žanjic, ne vriskanja koscev in

VELIKA OPERA V PARIZU, TLORIS.

snušilcev. Le pastirji pojo in vriskajo na travnikih in njivah; zanje, ki šele stopajo v življenje, tudi jesen nima otožnosti in težeče resnobe minljivosti; zanje je še vse samo življenje in veselje.

Časih pribeži čez polje veter. Hiti čez pokrajino in si kakor vesel fant poltiho požvižgava. Ob njegovem vihravem begu zašumi listje kostanjev ob železniški postaji glasneje, nemirno vzplapola, se deloma lušči od vej, frfota po zraku, pada na cesto, v živo mejo med cesto in njivami. Prva hiša pod postajo, še zunaj trga, je pošta. Iz te hiše pride takega jesenskega popoldne gospod proti petdesetim letom v uniformi železničnega uradnika. Časnik in pismo drži v roki. Počasi stopa po cesti doli v trg, ogleduje pismo spredaj in zadaj, pretehtava pisavo, razmišlja: »Od koga vendar?« Znana bi mu morala biti pisava in se vendar ne more prav domisliti, čigava roka bi bila pisala te lepe, precej velike črke. Pogleda znamko, pečat na znamki in se zdrzne: »Ali mogoče? Od nje, od Francke?« Zadrhti mu roka s